EDUCAREA permanentă a SPORTIVILOR sarcină principală a ANTRENORULUI

L-aţi văzut de atîtea ori, înconjurat de jucătorii echipei sale, în timpul unui „taim-aut" la volei, pe marginea terenului de fotbal urmărind cu emoţie traiectoria balonului şutat spre poartă, în colţul ringului trăind parcă fiecare lovitură primită de elevul său...

El, antrenorul, este omul de la care se cere, poate, cel mai mult în timpul unei întreceri sportive. O intervenţie la timp, un sfat competent dat pe baza observării atente a desfăşurării întrecerii, o încurajare jucătorului care a fost momentan copleşit de greul întrecerii, o dojană energică celui ce începe să uite că în întrecerea sportivă trebuie luptat respectînd deplin regulile sportivităţii, iată „armele" cu care antrenorul poate interveni salutar în timpul unui joc, al unei întreceri sportive.

Dar, rolul cel mai de seamă al antrenorului nu este cel care îi revine în timpul desfăşurării întrecerilor. Munca lui principală este munca educativă pe care o duce cu sportivii zi de zi, ceas de ceas, în timpul antrenamentelor şi al şedinţelor de pregătire, ba chiar în timpul liber.

Azi, la noi, antrenorul nu mai este un simplu tehnician. Regimul democrat-popular l-a ridicat la nobilul rol de educator al tineretului, al fiilor oamenilor muncii. In această situaţie, antrenorii trebuie să înţeleagă cei dintîi că ei nu sînt nişte oameni puşi pur şi simplu să asigure echipelor sau sportivilor o temeinică pregătire tehnică-sportivă, în scopul de a obţine o victorie sau un record oarecare. Rolul lor e mult mai vast: lor le sînt încredinţate vlăstare tinere, oameni cu caracterul în formare, minţi şi inimi care se plămădesc sub ochii lor, sub mîna lor. Iată de ce antrenorul care îşi înţelege sarcina nu se va mărgini la rolul de simplu „instructor", ci îşi va lărgi sfera de activitate şi preocupări, devenind un adevărat părinte sufletesc al sportivilor. Antrenorul de tip nou are datoria de a desfăşura o largă muncă în vederea educării comuniste a elevilor lui, făcînd din aceştia cetăţeni multilateral dezvoltaţi, devotaţi idealurilor scumpe poporului nostru, cauzei socialismului şi a păcii.

Dînd dovadă de iniţiativă creatoare, muncind cu pasiune şi perseverenţă şi punînd la dispoziţia sportivilor toate cunoştinţele şi experienţa lor, mulţi antrenori din ţara noastră îşi dau zi de zi o preţioasă contribuţie la succesele de prestigiu ale sportului nostru, ca şi la educarea sutelor de mii de sportivi ai ţării.

Faptul că o serie de sportivi fruntaşi sînt azi exemple pentru masele de tineret din ţara noastră se explică atît prin munca depusă de antrenori, cît şi prin forţa educativă a colectivului de muncă din care fac parte, a asociaţiei sau clubului lor.

„Educaţia comunistă" — spunea marele pedagog sovietic Macarenco — este educaţia în colectiv şi prin colectiv". Astfel că acolo unde se mai ivesc unele manifestări de indisciplină, de încălcare a moralei sportive de tip nou, pe care o iubesc şi o apără sutele de mii de sportivi, lucrul acesta reflectă nu numai lipsa de preocupare a antrenorului, ci şi a colectivului respectiv.

Combaterea cu toată fermitatea a oricăror tendinţe de vedetism, a actelor de indisciplină, a manifestărilor cosmopolite sau huliganice, precum şi împletirea procesului tehnic de antrenament cu un larg proces educativ, cu urmărirea comportării sportivului în muncă şi în viaţa sa particulară, toate acestea trebuie să fie preocupări de frunte ale antrenorului de tip nou, educator neobosit al sportivului, tovarăş, prieten şi părinte al tînărului care i-a fost dat în grijă.

Atenţie crescîndă pentru lărgirea orizontului cultural al sportivilor

Conducerea clubului nostru urmăreşte îndeaproape ca în rîndurile membrilor lui să fie prezenţi tineri cu o bună pregătire sportivă, dar care să figureze totodată printre fruntaşii în muncă, să se preocupe atent de pregătirea lor politică şi culturală. Să luăm, de pildă, secţia de rugbi... Majoritatea membrilor ei sînt tineri promovaţi din rîndul juniorilor, utemişti care se bucură de o bună reputaţie ca Valentin Nistor, oameni de nădejde în procesul de producţie cum sînt tehnicienii P. Niculescu, T. Rădulescu, C. Bărăscu, ing. Vasile Nistor etc. O parte dintre membrii secţiei sînt elevi (Ţuţuianu, Goga, P. Georgescu etc.), despre care profesorii lor diriginţi au numai cuvinte de laudă în ceea ce priveşte învăţătura şi disciplina. Toţi rugbiştii noştri sînt încadraţi în învăţămîntul politic pe locurile lor de muncă. Ei îşi conspectează cu regularitate lecţiile şi iau parte activă la discuţii. Pentru cunoaşterea problemelor politice la zi, la fiecare două săptămîni membrii secţiei participă la „revista presei" prezentată chiar de sportivi. Să mai adăugăm faptul că clubul — în dorinţa de a lărgi orizontul cunoştinţelor sportivilor noştri — organizează periodic recenzii, vizite la expoziţii, la muzee. Chiar în această lună avem în proiect vizitarea Muzeului de istorie a partidului. De asemenea, în deplasările pe care le vom susţine în acest sezon la Petroşani şi Timişoara, vom vizita aceste oraşe, ne vom interesa de istoricul lor, vom căuta să cunoaştem importanţa culturală şi economică a acestora.

Realizarea unei legături cît mai strînse a tinerilor noştri rugbişti cu viaţa, iată calea pe care o urmează clubul nostru, cale care ajută pe sportivi la formarea conştiinţei lor socialiste.

D. IONESCU
antrenor al echipei de rugbi
Constructorul Bucureşti

Aşa nu!

Spectatorii unei recente gale de box, desfăşurată în sala I.S.B. din Capitală, au asistat la unele ieşiri şi atitudini nesportive ale unora din boxerii care au evoluat în cadrul reuniunii. „Tonul" l-a dat boxerul Romeo Şerban („Griviţa Roşie") care, nemulţumit de decizia — de altfel foarte justă — dată de juriu în meciul pe care îl susţinuse contra lui Lucian Duţă, a început să gesticuleze şi să aducă injurii arbitrilor. Toate acestea s-au petrecut chiar pe ring! Ba mai mult, la intrarea în vestiar, Romeo Şerban l-a lovit pe Mircea Rizoiu şi a adus injurii altor colegi ai săi. S-a mai constatat că boxerul Romeo Şerban se urcase pe ring după ce... luase ceva „la măsea"!

In aceeaşi reuniune au boxat Teodor Crîngaşu şi Mircea Rizoiu. In repriza secundă, arbitrul a dictat abandonul lui Rizoiu pentru box nereglementar şi refuz de luptă. La această hotărîre, cum credeţi că a reacţionat Rizoiu? El a început să se plimbe „enervat" prin ring, să se arunce în corzi şi să-l bruscheze pe arbitru! Iar atunci cînd a fost pronunţată decizia, a refuzat să stea în ring, părăsindu-l în mod nesportiv. Iar antrenorul Ilie Împăratu care a stat ca secund în colţul lui Rizoiu — spre ruşinea lui — n-a făcut altceva decît... să-l încurajeze în această atitudine.

Iată două atitudini străine de morala sportivă de tip nou! Oare antrenorii acestor boxeri nu poartă ei — în primul rînd — răspunderea pentru cele petrecute? Nu înseamnă că antrenorul Constantin Cionoiu de la „Griviţa Roşie" a avut scăderi în munca de educare a sportivilor din secţia sa? Cum îşi educă antrenorul Ilie Împăratu (care a stat în colţul lui Rizoiu) sportivii din secţia de box a I.S.B., pe care o conduce?

Socotim că măsurile luate de comisia orăşenească de box (excluderea din activitatea pugilistică a lui Romeo Şerban, suspendarea lui Rizoiu pe 6 luni şi ridicarea dreptului lui Ilie Împăratu de a mai sta în colţ, ca secund, pe tot acest an) sînt binevenite.

N. TOCACEK
corespondent

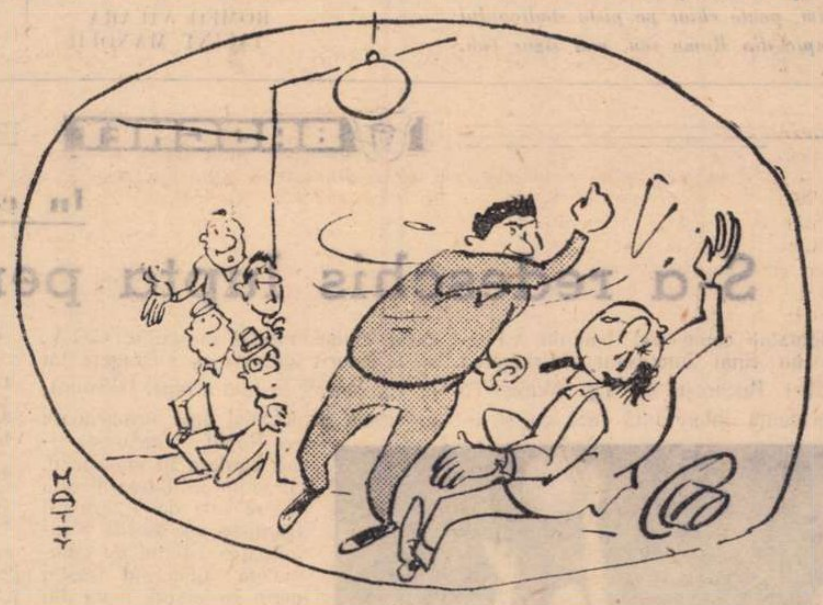

— Asta e el!! Cum iese din ring, îşi regăseşte combativitatea!...

Pe drumul bun

— ... Şi un „Stradivarius" scoate acorduri false dacă e în mîna unui nepriceput. In mîna unui maestru însă şi vioara unui lăutar din bîlci se însufleţeşte şi delectează auzul.

— Aşa-i cu vioara, darămite cu oamenii...

Am început să „tragem" cu urechea. Nu-i lucru frumos, dar... Era o discuţie între doi bărbaţi trecuţi de prima tinereţe. Unul brunet, de statură mijlocie, cu fruntea înaltă şi o privire blîndă. Celălalt înalt, blond, cu ochi vioi. Amîndoi cunoscuţi scrimeri, foşti campioni, azi antrenori. Cel brunet: Andrei Vîlcea; cel blond: Aurel Chelaru.

Credem că nu se vor supăra dacă din cele auzite (completate cu cele ce cunoaştem şi noi) vom aşterne pe hîrtie o istorioară cu tîlc, legată de activitatea antrenorului Andrei Vîlcea.

★

„...Nu ştiu ce-i cu băiatul acesta, se mişcă greoi, parează atacurile cu întîrziere şi nici ripostele nu-i reuşesc în ultima vreme" — îşi zise în gînd Andrei Vîlcea şi se uită îngrijorat la un scrimer tînăr, care tocmai îşi scoase casca şi-şi ştergea transpiraţia ce-i curgea şiroaie.

Aceasta s-a întîmplat anul trecut, în miez de vară.

Şi, tînărul sportiv, sabrerul Dumitru Mustaţă — căci despre el este vorba — arăta din nou obosit ca şi la alte antrenamente. O vorbă de aici, o vorbă din altă parte şi antrenorul Vîlcea se lămuri: talentatul „Mitică" — cum îi zic lui Mustaţă colegii de sală — îşi pierdea deseori nopţile cu „prieteni" prin diferite localuri. Vorbele de dojană ale antrenorului erau ca aruncate în vînt.

— N-ai să-l schimbi niciodată. Asta-i năravul omului şi pace! — îi spuse cineva lui Andrei Vîlcea.

— O să vedem! — răspunse acesta.

Şi antrenorul porni la treabă. Nu recurse la dojeni aspre pentru a schimba firea elevului său. El se împrieteni cu Dumitru. Iar colectivul îi dădu lui Dumitru un ajutor de nepreţuit. Incetul cu încetul, tînărul nostru începu să-şi piardă „prietenii" adunaţi pe nu mai ştie nici el unde, şi legă prietenie cu colegii lui de club.

Mustaţă nu mai venea obosit la antrenamente şi ripostele la atacurile adversarului îi erau prompte. Aceasta însă numai un timp. Lanţul ce l-a legat de vechii „prieteni" nu se rupsese.

C.C.A., echipa lui Mustaţă, avea o întîlnire importantă cu Dinamo Cluj. In întîlnirea sa Mustaţă pierdea asalt după asalt. L-a învins Rohonyi, Arus, V. Orban... Era la un pas să piardă întîlnirea din cauza comportării lui. Prestigiul echipei a fost însă salvat de doi „puşti", Alexe şi Vintilă, şi pînă la urmă C.C.A. a cîştigat cu 9-7.

După întîlnire, antrenorul Vîlcea îl invită pe Mustaţă la o ... bere.

— Se poate maestre? îngînă Dumitru.

— Cu mine nu vii, iar cu alţii îţi pierzi nopţile...

Antrenorul şi elevul au stat mult de vorbă. Tîrziu şi-au adus aminte de cele două halbe pe care le comandaseră...

Se înserase de-a binelea cînd au ieşit din restaurant.

— Intr-adevăr, mi-e ruşine, maestre. Să-mi ia înainte doi băieţi, care faţă de mine sînt începători... — zise Dumitru cînd îşi luă rămas bun.

★

Cît de uşurătoare i-a fost această lecţie ne-ar putea spune chiar Dumitru Mustaţă. Azi nu-i mai este ruşine. Nu mai are de ce să-i fie. E cel mai sîrguincios la antrenamente. Te uimeşte reflexul lui. Nu oboseşte nici după ... 200 de fandări. Parează atacul advers cu precizie şi riposta lui este fulgerătoare. După antrenamente deseori îl vezi la biblioteca clubului răsfoind cu nesaţ lucrări literare. Sînt ore atît de frumoase! Dumitru Mustaţă a învăţat să le preţuiască.

AL. INOVAN

★ ★ ★

In rîndurile de mai sus am enumerat cîteva exemple în ceea ce priveşte rolul educativ al antrenorilor. Exemple semnificative, izvorîte din viaţă, exemple care trebuie să dea de gîndit acelora care ceas de ceas, zi de zi se preocupă de instruirea şi educarea sportivilor. E o sarcină grea să răspunzi şi de performanţele şi de comportarea unui sportiv! Grea, dar frumoasă în acelaşi timp. Şi după cum ne-am convins cu ocazia diferitelor vizite la asociaţiile sportive şi la cluburi, majoritatea antrenorilor privesc cu multă seriozitate această problemă. Ei caută ca pe lîngă instruirea sportivă să contribuie şi la formarea conştiinţei socialiste a sportivilor pe care îi educă. Mergînd pe această cale ei vor contribui pe lîngă creşterea măiestriei sportive a „elevilor" lor şi la formarea unor sportivi cu adevărat de tip nou, care să reprezinte cu cinste, în orice competiţie internă sau internaţională, clubul sau asociaţia din care face parte, culorile patriei iubite.

Mihai Chiriţă a fost ajutat

Ce fel de om este acel luptător care ştie să execute cît se poate de corect o sumedenie de procedee tehnice, dar în producţie nu-şi cunoaşte suficient maşina la care lucrează? Am avut un astfel de caz: unul din membrii secţiei de lupte, de altfel un talentat sportiv, Mihai Chiriţă, care lucra la un strung şi nu îşi realiza salariul de bază. Am aflat acest lucru de la meşterul său, Lazăr Stan. Trebuie să mărturisesc că mi-am făcut un obicei din a sta de vorbă cu şefii de echipă şi maiştrii din atelierele unde lucrează sportivii pe care îi antrenez. In acest fel poţi afla multe lucruri interesante. Imi spunea meşterul Lazăr Stan: „Nu-i băiat rău Mihai, dar nu are nici un spor la treabă... Nu cunoaşte uneori lucruri elementare din ale meseriei. Trebuie să-l ajutăm într-un fel."

Am discutat şi cu inginerul secţiei. Concluzia finală: Mihai Chiriţă a urmat un curs de minim tehnic. Rezultatul? In prezent Mihai Chiriţă munceşte bine şi rezultatele se oglindesc şi în salariul său. Cred că este normal ca un antrenor să se ocupe de sportivii pe care îi pregăteşte nu numai în sala de antrenament, ci şi în viaţa de toate zilele, în producţie. Să-l ajute cînd e cazul, fie cu o povaţă, fie cu un exemplu, în aşa fel încît sportivii respectivi să devină o pildă demnă de urmat, cum sînt alţi sportivi de-ai mei, ca Dumitru Pană (şef de echipă), Stanciu Ştefănică, Alexandru Suli, Pavel Sanda ş.a.

GHEORGHE ILIE
antrenor al secţiei de lupte
a clubului Metalul Bucureşti

Comportarea disciplinată a fotbalistului — „cartea de vizită" a antrenorului

Faţă de trecut, cînd antrenorii erau simpli tehnicieni şi se ocupau numai de lovirea mingii cu piciorul, cînd activitatea lor se mărginea numai la aceea de pe terenul de joc, astăzi antrenorul are înalta misiune de a contribui la formarea unor oameni cu o înaltă ţinută morală. Ei îşi îndrumă sportivii nu numai în activitatea sportivă, ci şi în viaţa de toate zilele. Ii ajută să-şi ridice calificarea profesională sau să-şi aleagă o meserie, îi sfătuieşte cum să-şi petreacă timpul liber.

In această direcţie, a muncii de educare a sportivilor, s-au obţinut rezultate însemnate. Totuşi, în activitatea antrenorilor de fotbal mai persistă unele lipsuri. Ei nu au reuşit încă să-şi concentreze toate eforturile în scopul de a curma cu desăvîrşire manifestările nesănătoase, care se mai ivesc pe ici-pe colo, în decursul jocurilor de fotbal sau în pregătirea sportivilor. Pe alocuri ne mai întîlnim cu cazuri de indisciplină, îngîmfare, vedetism, neglijenţă faţă de echipament şi materialele sportive etc.

Este inadmisibil, de exemplu, ca în focul întrecerii sportive un fotbalist să-şi lovească adversarul. Şi dacă se mai întîmplă şi astăzi asemenea fenomene pe terenurile de joc, aici poartă o mare răspundere şi antrenorul. Din păcate, unii antrenori îşi exprimă nedumerirea dacă jucătorii lor sînt trşi la răspundere pentru acte de-a dreptul huliganice zicînd: — „El a ripostat numai cînd şi-a lovit adversarul"... Astfel se explică abaterile condamnabile ale unor jucători, care — ignorînd buna cuviinţă, respectul faţă de masele de iubitori ai fotbalului, de arbitru, de adversar — se întrec în duritări şi uneori se dedau la atitudini nesănătoase.

E regretabil, dar în ultimele etape de campionat, unii fotbalişti au dat cîteva exemple de această natură. Putem cita pe Macri, Todor, Cîrnaru, Ujvari (meciul Rapid—Dinamo Bacău), Ciuncan, Florescu, Capas (partida Farul—U.T.A.), Leahevici, Ghiţă (Steagul roşu—Minerul), Vasiu (Jiul — C.C.A.), V. Anghel (Minerul—Dinamo Bucureşti), Ciosescu (Progresul—Farul).

Sînt exemple care trebuie să dea de gîndit nu numai jucătorilor în cauză, ci şi antrenorilor, care răspund de comportarea „elevilor" lor. Jucătorii care caută să transforme întrecerea sportivă într-o aşa-zisă răfuială personală, dau dovadă astfel de un slab nivel educativ şi de o slabă pregătire morală, ei sînt un balast pentru secţiile din care fac parte.

Antrenorul să nu uite nici un moment că jucătorul constituie pentru dînsul o carte de vizită şi trebuie să aibă grijă ca aceasta să nu fie întinată. De aceea, pe lîngă munca de instruire, trebuie să acorde o importanţă primordială muncii de educaţie. Să urmărească neîncetat comportarea fotbaliştilor atît pe terenul de sport, cît şi în viaţa de toate zilele. Un fotbalist — referindu-mă la ramura sportivă unde eu activez — care nu se preocupă de ridicarea nivelului său cultural şi politic, oricît de bine va şti să execute pasele şi fentele, nu va fi un jucător complet şi va cădea uşor în greşeli regretabile.

A fi antrenor înseamnă a fi în primul rînd educator. Şi antrenorii de fotbal, a căror activitate este urmărită de zeci şi sute de mii de pasionaţi ai sportului cu balonul rotund, trebuie să dea dovadă că ştiu să se achite cu cinste de această importantă sarcină.

ANGELO NICULESCU
antrenor federal